

blevet antydet, at man meget vel kunde undvære en hel Del af dette Beløb. Jeg tror det ogsaa, men skulde man endelig have en Erstatning, burde den staffles tilveie gjennem en Beskatning, der virkelig ramte Skatteevnen, saa at Skattebyrden og Skatteevnen helt igjennem faldt sammen. Nu er det Omvendte Tilfældet, nu falde de største Skatter paa dem, der mangle Evnen til at betale. Man har fra gammel Tid talt om en Formue- og Indkomstskat helst med stigende Skala, men vi have aldrig kunnet naae dertil, og vi naae vel heller ikke dertil nu. Det er ikke med det Haab, at Forholdene nu skulde bedre sig, at jeg nævner dette, det er kun, som jeg før sagde, for at tilfredsstille sig selv, at man engang imellem hvert 10de Aar holder sin sædvanlige Tale derom. Det hedder nok, at Faa have for meget og Færre for lidt, men jeg vil hellere sige, at Mange have for lidt og Faa have nok, thi saaledes ere Forholdene nu. Trykket hviler ikke alene over vore Forhold og vort Samfund, men saa at sige over hele Verden, og Mange have syset med Tanken om Forbedringer i saa Henseende. Nævnlig er der en Mand, der for en halv Snes Aar siden udgav et Værk „Fremsskridt og Fattigdom“, i hvilket han søgte at pege paa de Veie, der kunde føre til Maalet, hvorved der vilde gjøres Fremsskridt, der skulde ophæve Fattigdommen eller i alt Fald skulde løse Grunden til Fattigdommen i stærkere Grad end noget andet hidtil anvendt Hjælpe middel har gjort. Nu har det høie Ministerium jo paa sin Side skrevet Frihed og Fremsskridt, og under denne Side har det jo kæmpet i mange Aar. Jeg har nu tænkt mig, om det ikke kunde være sandsynligt, at dets Opmærksomhed kunde vækkes for de Tanker, der danne Kærnen i dette Værk af Henry George. Det er jo saa, at naar en Byrde som denne lægger sig tungere og tungere over Landet, og gaar høiere og høiere op i Samfundet, som jeg før nævnte, saa maa man ogsaa søge at finde Udveje og Midler derimod. Det er vistnok ogsaa den Tanke, som denne Mand har gjort sig til Talsmand for, og jeg tror ogsaa, at den i de forskjellige Folkeslag har vundet stærkere og stærkere Tilslutning. Nu veed jeg vel, at jeg her vil kunne vente at faae det samme Svar, som jeg i sin Tid fik fra Regjeringens Side, da jeg drog Mønsterspørgsmaalet frem, om jeg vil garantere for, at denne Tanke ogsaa er den rette. Det er imidlertid ikke det, jeg har taget Ordet for, men jeg har gjort det for at henlede Opmærksomheden paa Muligheden af at faae disse Tanker, der oftere ere fremsatte i denne Forsamling,

satte i Gang fra oven af, fra Regjeringens Side, og paa, om man ikke kunde naae til en Forstaaelse og Løsning af saadanne Spørgsmaal, som virkelig kunde komme til at bringe i alt Fald bedre økonomiske Forhold ud i det Folk, vi leve iblandt. — Jeg vil slutte med at sige, hvad jeg sagde, da jeg talte om Møntfoden, at hvis det Spørgsmaal kunde blive løst, — det var i alt Fald Meningen, om det ikke var Ordene — saa vilde man snart kunne blive færdig med at strides, thi saa vilde der ikke være Mere at strides om; det er i alt Fald min Tanke. Det er paa Grundlag af denne Tanke, at jeg har tilladt mig at henlede Opmærksomheden paa de to Ting i Henry Georges Værk, nemlig Beskatningsforholdene og Ordningen af Møntfoden, idet jeg tror, at naar det Spørgsmaal blev taget under Overveielse ikke alene af Folk, der høre hjemme i den almindelige Befolkning, men ogsaa af Folk i de høiere Samfundslag, og der desuden blev taget Hensyn dertil, fra Regjeringens Side, vilde det være det første Skridt til, at i saa Henseende Noget kunde blive gjort.

Blumhø: De Udtalelser, der fremkom i Gaar, ønsket om, at det maatte komme til en Forhandling mellem Landstinget og Folkethinget, antager jeg, at Enhver her i Thinget deler. Der kan vel ikke være Tvivl om, at Landstinget i dette Dieblit ikke har mere politisk Betydning end Folkethinget, thi det kan det umulig have, saalænge Tilstanden er saaledes, som det blev udtrykt i Gaar af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg), at der ikke eksisterer mere Grundlov end bag paa hans Haand; saa længe antager jeg heller ikke, at det kan siges, at Landstinget har nogen Betydning i politisk Henseende mere end Folkethinget. Styrelsen ligger ubetinget i enkelte Mænds Hænder, i Ministeriet og i Landstinget; men Landstinget som forfatningsmæssig Institution tør vel ubetinget siges at være ude af Spillet, ligesaa fuldt som Folkethinget. Den eneste Maade, hvorpaa Begge kunne indvinde deres Indflydelse, vil efter min Overbevisning være en forbial og alvorlig Forhandling om vor Fremtid, saavel i finantsiel Henseende, forsaavidt det foreligger her, og i det Hele om den sociale Udvikling. Jeg vil haabe og jeg vil ønske, at det høie Thing eller rettere det Udvalg, der formodentlig vil blive nedsat i denne Sag, maatte kunne komme saa tidlig til Ende med sit Arbejde, at man kunde inoedkomme Landstinget ved at give det noget længere Tid. Efter min Overbevisning har Landstinget ubetinget havt Tid nok til